

Filozofsko-znanstvena sekcija

Predstojnik:

Dr Vjekoslav Bajsić

Tematika ove Sekcije bila je samo utoliko jedinstveno usmjerena ukoliko je relatorima bilo rečeno da svaki nastoji izabrati takvu temu da odgovara okviru Tečaja, tj. takvu da donekle bude »pastoralno-konciljska«. Ovaj prvi sastanak bio je po svom karakteru nužno eksperimentalan, pa se na jednoj užoj tematici i nije inzistiralo, u nadi da će mjesta žive i osjetljive problematike tokom diskusije izaći sama na vidjelo.

U ovom nam prikazu nije tehnički moguće donijeti sav izneseni materijal. Uz to neki od autora kane svoje relacije razraditi i publicirati kasnije, pa u takvim slučajevima objavljujemo samo kratke sadržaje onoga što su iznijeli.

Relacije su se držale svakog dana po dvije, i to redom kako ih dolje donosimo. One su sve filozofskog karaktera osim predavanja P. J. Weisgerbera, koje je više pozitivno.

Možda bi se moglo prigovoriti, je li imalo mnogo smisla iznašati probleme generalne prirode pred gotovo samo praktički orijentiranu i zainteresiranu publiku tečaja i nisu li takve teme možda prikladnije samo za jedan uži krug filozofa?

Ponajprije je potrebno reći da je održavanje sastanka u obliku sekcije — dakle jedne partikularne skupine interesenata — išlo upravo za tim da bi se omogućio uži kontakt i izmjena misli među ovima koji su za filozofske (i znanstvene) teme i pitanja posebno zainteresirani. S druge strane je baš sam sastav slušača, ukoliko naime ipak nije posve specijaliziran, neminovno nosio diskusiju na fundamentalna shvaćanja filozofije i uloge filozofije u suvremenoj kršćanskoj kulturi i suvremenom svijetu, mada nijedna tema nije izričito postavljala toga pitanja. (To se osobito osjetilo u diskusiji nakon predavanja P. I. Stipčića, koji se tematski najviše približio problemu.) Tu je posebno upao u oči interes mladih za jednu filozofiju koja kani biti iskreni dijalog čovjeka sa suvremenim problemima. Bilo je češće govora o esencijalističkoj i egzistencijalističkoj filozofiji, premda se možda više mislila razlika shvaćanja između filozofije kao racionalnog vektora jednog ustaljenog (možda

previše ustaljenog) kršćanskog nazora na svijet — dok je ipak jedino Evanđelje centar i Riječ — i filozofije koja je put i posrednik svakog, pa i suvremenog čovjeka od njegovih partikularnih danosti i pozicija do jednog humanog a onda možda i evanđeoskog sadržaja i držaja. Moguće je doista sa smislom govoriti o vječnim vrednotama filozofije, no njihova se mogućnost pokazuje u tom što filozofija u jednoj personalnoj, angažiranoj izvedbi ima te vrednote tek iznijeti i realizirati. Ako se kod toga posebno naglašava današnja situacija i fundamentalna činjenica kršćanstva kao danosti a ne kao postulata, onda je to bilo samo zbog toga što filozofija ima uvijek poći od činjenica. Ljudske su pak činjenice historijske.

Diskusije su bile elokventni dokaz protiv (makar i dobronamjernog) standardiziranja filozofije. To se očitovalo i s obzirom na ljudske situacije i s obzirom na filozofiju prirode gdje se baš u uspjehu, kolikogod sadržajno problematičnom, Teilhard de Chardina pokazuje nedostatak serijskih odgovora.

Zaključno možemo reći da je rezultat Sekcije usprkos izvjesnoj (i nužnoj) rastrganosti pozitivan, ukoliko je naime pokazao vrlo živ interes, iskrenost i suosjećanje s problematikom današnjice u svojoj težini i ozbiljnosti. Isto tako je pokazao da postoje još mnoge neiskorištene mogućnosti suradnje i dijaloga i volja za njima. Možda je Sekcija prešla okvire samog Tečaja ukoliko je pokazala da filozofija posjeduje svoj autonomni interes i da ne može biti gledana samo s vidika pastoralne prakse, no stvar je u istom mahu opravdana time što na koncu i sama pastoralna praksa ne može biti tehničirana, nego mora uvijek polaziti iz jednog iskrenog ljudskog interesa za Božje i ljudske stvari.